

E.L. James

Vijftig tinten
donkerder

2012 Prometheus Amsterdam

Voor Z en J

Jullie hebben mijn onvoorwaardelijke liefde, voor altijd

Proloog

Hij is weer terug. Mama slaapt, of ze is weer ziek.

Ik verstop me en maak me klein onder de keukentafel. Ik kan mama door m'n vingers heen zien. Ze slaapt op de bank. Haar hand ligt op het kleverige, groene kleed en hij heeft z'n grote laarzen aan met de glanzende gespen. Hij staat over mama heen gebogen en schreeuwt tegen haar.

Hij slaat mama met een riem. *Sta op! Sta op! Je bent een ontzettend gestoord kutwijf! Je bent een gestoord kutwijf! Je bent een gestoord kutwijf! Je bent een gestoord kutwijf! Je bent een gestoord kutwijf! Je bent een gestoord kutwijf!*

Mama maakt een snikkend geluid. *Stop. Houd alsjeblieft op.* Mama schreeuwt niet. Ze maakt zich heel klein.

Ik stop m'n vingers in m'n oren en doe m'n ogen dicht. Het geluid stopt.

Hij draait zich om en ik kan z'n laarzen zien – hij komt de keuken binnenstampen. Hij heeft de riem nog steeds vast. Hij zoekt mij.

Hij bukt en grijnst. Hij ruikt vies. Naar sigaretten en drank. *Daar ben je, kleine etterbak.*

Hij schrikt wakker met een huilkreet die door merg en been gaat. *Jesus!* Hij baadt in het zweet en z'n hart gaat als een gek tekeer. *Wat gebeurt er, verdomme?* Hij zit rechtop in bed en begraaft z'n

gezicht in z'n handen. *Fuck. Ze zijn terug. Dat geluid kwam van mij.* Hij haalt diep adem en probeert tot rust te komen, terwijl hij probeert de geur van goedkope whisky en maffe Camel-sigaretten uit z'n gedachten en neus te verdrijven.

Een

Ik heb dag-drie-na-Christian en m'n eerste dag werken overleefd. Het was een welkome afleiding. De tijd vloog voorbij in een waas van nieuwe gezichten, werk aan de winkel en meneer Jack Hyde. Meneer Jack Hyde... hij leunt glimlachend op m'n bureau, een twinkeling in z'n blauwe ogen.

'Uitstekend werk, Ana. Ik denk dat wij een fantastisch team worden.'

Op de een of andere manier lukt het me m'n mondhoeken omhoog te krullen tot iets wat op een glimlach lijkt.

'Als je het goed vindt, ga ik ervandoor,' antwoord ik.

'Natuurlijk, het is halfzes. Ik zie je morgen.'

'Prettige avond, Jack,'

'Prettige avond, Ana.'

Ik stop m'n spullen in m'n tas, worstel me in m'n jasje en loop naar buiten, de vroege avondlucht van Seattle in. Ik haal diep adem, maar het is allemaal niet genoeg om de leegte in m'n borst te vullen – de leegte die er sinds zaterdagmorgen zit, een pijnlijke, holle herinnering aan mijn verlies. Ik loop naar de bushalte, m'n hoofd gebogen. Starend naar m'n voeten overdenk ik m'n leven zonder m'n geliefde Wanda, m'n oude Kever... of de Audi.

Onmiddellijk sluit ik mezelf af voor die gedachte. Nee. Niet aan hem denken. Natuurlijk heb ik geld voor een auto – een mooie, nieuwe auto. Ik vermoed dat hij zeer royaal zal zijn ge-

weest met z'n cheque. De gedachte laat een bittere smaak in m'n mond achter, dus zet ik 'm van me af en probeer m'n hoofd zo verdoofd en leeg mogelijk te houden. Ik mag niet aan hem denken. Ik wil niet weer gaan huilen – niet zo open en bloot op straat.

Het appartement is leeg. Ik mis Kate en ik stel me voor hoe ze, nippend aan een cocktail, ergens op een strand op Barbados ligt. Ik zet de flatscreen-tv aan – zo kan het geluid de leegte een beetje vullen en me iets bieden dat op gezelschap lijkt, maar ik luister of kijk niet. Ik zit op de bank en staar naar de bakstenen muur. Ik ben verdoofd. Ik voel niets anders dan pijn. Hoe lang moet ik dit nog volhouden?

Ik schrik op uit m'n lijden – de deurbel. M'n hart slaat over. Wie kan dat zijn? Ik druk op de intercom.

'Pakje voor mevrouw Steele,' antwoordt een verveelde stem en ik voel de teleurstelling door m'n lijf jagen. Futloos loop ik naar beneden waar een jongen, leunend tegen de voordeur, luidruchtig kauwgum staat te kauwen. Hij heeft een grote kartonnen doos in z'n handen. Ik teken voor het pakket en draag het om. De doos is enorm en toch verrassend licht. Binnenin liggen twee dozijn lange, witte rozen met een kaartje.

Gefeliciteerd met je eerste werkdag.

Ik hoop dat het goed ging.

En dank je voor het zweefvliegtuigje. Dat was erg attent van je.

Het heeft een mooi plekje op m'n bureau.

Christian

Ik staar naar het getypte kaartje en de leegte in m'n borst groeit. Ongetwijfeld heeft z'n assistent dit gestuurd. Christian had er zelf waarschijnlijk heel weinig mee te maken. Ik bekijk de rozen – ze zijn prachtig, en ik kan me er niet toe zetten ze in de vuilnisbak te gooien. Plichtsgetrouw loop ik naar de keuken om een vaas op te duikelen.

En zo ontwikkelt zich een patroon: opstaan, werken, huilen, slapen. Nou ja, ik probeer te slapen. Zelfs in mijn dromen kan ik niet aan hem ontsnappen. Zijn grijze, brandende ogen, zijn ver-

loren uitstraling, zijn glanzende, lichte haar achtervolgen me. En de muziek... zo veel muziek – ik kan er niet naar luisteren. Ik vaak ervoor dat ik het koste wat kost vermijd. Zelfs reclame-riedeltjes doen me huiveren.

Ik heb met niemand gepraat, zelfs niet met mijn moeder of Ray. Ik kan gewoonweg niet meer over koetjes en kalfjes praten. Nee, ik moet er niets van weten. Ik heb m'n eigen eilandje gevormd. Een verwoest, door oorlog geteisterd stuk land, waar niets groeit en de horizon verbleekt is. Ja, dat ben ik nu. Ik kan op m'n werk nog net onpersoonlijk met mensen omgaan, maar dat is het dan ook. Als ik met m'n moeder praat, weet ik dat er nog meer zal breken – en ik heb niets meer over om te breken.

Ik heb moeite om te eten. Tijdens de lunch op woensdag lukt het me een bakje yoghurt naar binnen te werken, en dat is het eerste wat ik sinds vrijdag heb gegeten. Ik overleef op een pas gevonden tolerantie voor koffie verkeerd en cola light. De cafeïne sleept me erdoorheen, maar het maakt me gespannen.

Jack hangt de hele tijd bij me rond, hij irriteert me met persoonlijke vragen. Wat wil hij van me? Ik blijf beleefd, maar ik moet hem vooral op afstand houden.

Ik zit aan m'n bureau en begin me een weg te banen door zijn poststapel, en ik ben blij dat dit suffe werkje me afleiding biedt. Ik krijg een e-mailmelding en kijk snel van wie het is.

Holy shit. Een e-mail van Christian. *Nee, niet hier... niet op m'n werk.*

Van: Christian Grey
Onderwerp: Morgen
Datum: 8 juni 2011, 14:05
Aan: Anastasia Steele

Beste Anastasia,

Sorry dat ik je op je werk stoer. Ik hoop dat het goed gaat.
Heb je mijn bloemen ontvangen?

Morgen is de opening van de expositie van jouw vriend, en ik weet bijna zeker dat je nog geen tijd hebt gehad om een nieuwe auto te kopen, en het is een lange rit. Ik zou je er met plezier mee naartoe nemen – mocht je dat willen.

Laat maar weten.

Christian Grey
Directeur, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tranen wellen op in m'n ogen. Gehaast verlaat ik m'n bureau, storm naar de wc's en verberg me in een van de hokjes. De expo van José. Shit. Dat was ik helemaal vergeten, en ik had 'm beloofd dat ik zou komen. Shit. Christian heeft gelijk – hoe ga ik daar komen?

Ik verberg m'n hoofd in m'n handen. Waarom heeft José niet gebeld? Sterker nog – waarom heeft niemand gebeld? Ik ben zo van de wereld geweest dat ik helemaal niet heb gemerkt dat m'n telefoon niet heeft gerinkeld.

Shit! Wat ben ik toch een sufferd! Ik heb 'm nog steeds op doorsturen naar de BlackBerry staan. O nee. Christian heeft al m'n telefoontjes gekregen – tenzij hij de BlackBerry gewoon heeft weggegooid natuurlijk. Hoe is hij aan m'n e-mailadres gekomen?

Hij kent m'n schoenmaat – een e-mailadres zal hem niet echt veel moeite hebben gekost.

Kan ik hem weer onder ogen komen? Zou ik dat aankunnen? Wil ik hem wel zien? Ik sluit m'n ogen en laat m'n hoofd in m'n nek rusten. Verdriet en verlangen gaan als een lans door me heen. Natuurlijk wil ik dat.

Misschien – misschien kan ik hem zeggen dat ik van gedachten ben veranderd... Nee, nee, nee. Ik kan niet bij iemand zijn die plezier beleeft door mij pijn te doen, iemand die niet van me kan houden.

Herinneringen schieten als martelingen door m'n hoofd – het zweefvliegen, handje vasthouden, zoenen, het bad, z'n zachtheid, z'n humor en zijn donkere, broeierige, sexy blik. Ik mis hem. Het

is nu vijf dagen geleden, vijf dagen van kwelling die voelen als een eeuwigheid.

Ik sla m'n armen om me heen, omhels mezelf stevig en probeer me sterk te houden. Ik mis hem. Ik mis hem heel erg... Ik hou van hem. Zo simpel is het.

's Nachts huil ik mezelf in slaap. Ik wou dat ik niet was wegge-
lopen, ik wou dat hij anders kon zijn, ik wou dat we nog bij elkaar
waren. Hoe lang moet dit verschrikkelijke, allesoverheersende
gevoel nog duren? Het is een hel.

Anastasia Steele, je bent op je werk! Ik moet sterk zijn, maar ik wil
naar Josés expositie en heel diep vanbinnen wil de masochist in
mij Christian zien. Ik haal diep adem en loop terug naar m'n bu-
reau.

Van: Anastasia Steele

Onderwerp: Morgen

Datum: 8 juni 2011, 14:25

Aan: Christian Grey

Hallo Christian,

Bedankt voor de bloemen, ze zijn erg mooi.

Ja, ik zou graag een lift willen.

Dank je.

Anastasia Steele

Assistente van Jack Hyde, redacteur, SIP

Ik controleer m'n telefoon en zie dat die nog steeds op 'gesprek-
ken doorsturen' staat. Jack zit in vergadering, dus ik bel José
even.

'Hoi José, met Ana.'

'Hoi! Lang niets gehoord.' Zijn stem is zo warm en vertrouwd
dat ik bijna weer in huilen uitbarst.

'Ik kan niet lang praten. Hoe laat moet ik aanwezig zijn voor
de expositie morgen?'

'Je komt nog wel?' Hij klinkt blij enthousiast.

‘Ja, natuurlijk.’ Ik glimlach voor het eerst in vijf dagen oprecht als ik me zijn brede grijns voorstel.

‘Halfacht.’

‘Zie ik je dan. Doei, José.’

‘Doei, Ana.’

Van: Christian Grey

Onderwerp: Morgen

Datum: 8 juni 2011, 14:27

Aan: Anastasia Steele

Beste Anastasia,

Hoe laat zal ik je komen ophalen?

Christian Grey

Directeur, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Van: Anastasia Steele

Onderwerp: Morgen

Datum: 8 juni 2011, 14:32

Aan: Christian Grey

Josés expositie begint om halfacht. Hoe laat stel je voor?

Anastasia Steele

Assistente van Jack Hyde, redacteur, SIP

Van: Christian Grey

Onderwerp: Morgen

Datum: 8 juni 2011, 14:34

Aan: Anastasia Steele

Beste Anastasia,

Portland is best ver weg. Ik pik je om 17.45 uur op.

Ik verheug me erop je te zien.

Christian Grey
Directeur, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Van: Anastasia Steele

Onderwerp: Morgen

Datum: 8 juni 2011, 14:38

Aan: Christian Grey

Zie je wel verschijnen.

Anastasia Steele
Assistente van Jack Hyde, redacteur, SIP

O hemel. Ik heb afgesproken met Christian. Voor de eerste keer in vijf dagen voel ik me een tikje beter en ik sta mezelf toe om me af te vragen hoe het met hem gaat.

Heeft hij me gemist? Waarschijnlijk niet zoveel als ik hem. Heeft hij een nieuwe Onderdanige gevonden? Die gedachte is zo pijnlijk dat ik hem onmiddellijk van tafel veeg. Ik kijk naar de stapel post die ik voor Jack moet uitzoeken en val aan. Ik probeer Christian weer uit m'n gedachten te duwen.

Die nacht lig ik te woelen en probeer ik in slaap te komen. Het is voor het eerst sinds een tijdje dat ik mezelf niet in slaap huil.

Ik zie Christians gezicht voor me, de laatste keer dat ik hem zag, toen ik bij hem wegging. Zijn gekwelde blik achtervolgt me. Ik herinner me dat hij niet wilde dat ik ging, wat vreemd was. Waarom zou ik blijven als we in zo'n impasse zijn beland? We draalden allebei om de dingen heen die ons dwarszaten – mijn angst voor straf, zijn angst voor... wat eigenlijk? Liefde?

Ik draai me op m'n zij en knuffel m'n kussen, verschrikkelijk verdrietig. Hij denkt dat hij het niet verdient dat iemand van hem houdt. Waarom voelt hij dat zo? Heeft het te maken met zijn jeugd? Met zijn biologische moeder, de heroïnehoer? Mijn gedachten kwellen me tot in de vroege uurtjes, wanneer ik eindelijk onrustig en uitgeput in slaap val.

De dag wil maar niet opschieten en Jack geeft me ongewoon veel aandacht. Ik verwacht dat het iets te maken heeft met de donkerpaarse jurk en zwarte laarzen met hoge hakken die ik uit Kates kast heb gestolen, maar ik sta er niet te lang bij stil. Ik besluit van m'n eerste salaris te gaan winkelen voor kleren. De jurk valt losser dan voorheen, maar ik doe net alsof ik dat niet merk.

Eindelijk is het dan halfzes, en ik pak m'n jasje en tas. Ik probeer m'n zenuwen te bedwingen. *Ik ga hem zien!*

'Heb je een afspraakje vanavond?' vraagt Jack, terwijl hij langs m'n bureau slentert op weg naar buiten.

'Ja. Nee. Niet echt.'

Hij trekt een wenkbrauw op, dit wekt duidelijk zijn interesse. 'Vriendje?'

Ik bloos. 'Nee, een vriend. Een ex-vriendje.'

'Misschien vind je het leuk om morgen na het werk wat te gaan drinken? Je hebt een fantastische eerste week gehad, Ana. Dat moeten we vieren.' Hij glimlacht en een mij onbekende, licht verontrustende blik schiet over z'n gezicht. Het maakt me ongemakkelijk.

Hij stopt z'n handen in z'n zakken en loopt nonchalant de dubbele deuren door. Fronsend kijk ik hem na. Wat drinken met de baas, is dat wel een goed idee?

Ik schud m'n hoofd. Eerst maar eens een avond met Christian Grey doorkomen. Hoe ga ik dit doen? Ik haast me naar de wc om nog wat laatste dingen recht te trekken.

Ik kijk lang en geconcentreerd naar m'n gezicht in de grote spiegel aan de wand. Ik ben m'n normale, bleke zelf en heb donkere kringen rond mijn te grote ogen. Ik zie er spichtig uit, gekweld.

Jemig, ik zou willen dat ik wist hoe ik make-up moest gebruiken. Ik doe wat mascara en eyeliner op en ik knijp in m'n wangen, misschien krijg ik daar wat kleur van. Ik weet m'n haar zo te fatsoeneren, dat het kunstig op m'n rug valt. Zo moet het maar.

Stijf van de zenuwen loop ik door de foyer en ik lach en zwaai naar Claire bij de receptie. Ik denk dat zij en ik het goed met elkaar gaan vinden. Jack praat met Elizabeth en hij haast zich, breed glimlachend, om de deur voor me open te houden.

‘Na jou, Ana,’ mompelt hij.

‘Dank je.’ Ik glimlach en voel me opgelaten.

Buiten staat Taylor op de hoek op me te wachten. Hij opent de achterdeur van de auto. Ik kijk aarzelend even achterom naar Jack, die me naar buiten is gevolgd. Hij kijkt ontzet naar de Audi MPV.

Ik draai me weer om en klim in de auto, en daar zit hij – Christian Grey – in z’n grijze pak, geen stropdas, en een wit overhemd waarvan de bovenste knoopjes open zijn. Z’n grijze ogen gloeien.

M’n mond wordt droog. Hij ziet er geweldig uit, maar hij kijkt boos. *Waarom?*

‘Wanneer heb jij voor het laatst gegeten?’ vraagt hij kortaf als Taylor de deur achter me dichtdoet.

Shit. ‘Hallo, Christian. Ja, ik vind het ook heel leuk om jou weer te zien.’

‘Ik hoef nu geen grote mond van je. Geef antwoord.’ Zijn ogen spuwen vuur.

Holy shit. ‘Eh... ik heb yoghurt gegeten als lunch. O – en een banaan.’

‘Wanneer heb je voor het laatste een echte maaltijd gegeten?’ vraagt hij zuur.

Taylor glipt achter het stuur, start de auto en draait de stroom verkeer in.

Ik kijk vluchtig op en zie dat Jack naar me zwaait – hoe hij me door het getinte glas kan zien, is me een raadsel. Ik zwaai terug.

‘Wie is dat?’ bitst hij.

‘M’n baas.’ Ik kijk voorzichtig naar de prachtige man naast me. Z’n mond is vertrokken in een rechte lijn.

‘Dus? Je laatste maaltijd?’

‘Christian, dat gaat je eigenlijk echt weinig aan,’ zeg ik en ik voel me buitengewoon dapper.

‘Alles wat jij doet gaat me aan. Vertel.’

Echt niet. Ik brom gefrustreerd en rol met m’n ogen terwijl Christian de zijne toekijpt. Voor het eerst in lange tijd wil ik lachen. Ik doe hard m’n best de giechel die in me opborrelt te onderdrukken. Christians gezicht ontspant wanneer hij me ziet worstelen mijn gezicht in de plooi te houden, en een spoor van een glimlach kust zijn heerlijke, gebeeldhouwde lippen.

‘Nou?’ vraag hij, zijn stem zachter.

‘Pasta alla vongole, afgelopen vrijdag,’ fluister ik.

Hij sluit zijn ogen, terwijl woede, en mogelijk spijt, over zijn gezicht trekken. ‘Aha,’ zegt hij met uitdrukkingsloze stem. ‘Het lijkt alsof je sindsdien minstens twee kilo kwijt bent, misschien meer. Eet alsjeblieft iets, Anastasia,’ zegt hij op bestraffende toon.

Ik staar naar de verstrengelde vingers in mijn schoot. Waarom voel ik me bij hem altijd als een ondeugend kind?

Hij gaat verzitten en draait zich naar me toe. ‘Hoe gaat het met je?’ en zijn stem is nog altijd zacht.

Nou, ik voel me eigenlijk behoorlijk klote... Ik slik. ‘Ik zou liegen als ik zei dat het prima ging.’

Hij ademt scherp in. ‘Ik ook,’ prevelt hij en hij pakt m’n hand vast. ‘Ik mis je,’ zegt hij.

O nee. Huid tegen huid.

‘Christian, ik...’

‘Ana, alsjeblieft. We moeten praten.’

Ik ga huilen. Nee. ‘Christian, ik... alsjeblieft... ik heb zoveel gehuild,’ fluister ik, terwijl ik probeer mijn emoties onder controle te houden.

‘O, schatje, nee.’ Hij trekt zacht aan m’n hand en voor ik het weet zit ik op z’n schoot. Hij heeft z’n armen om me heen en ik voel zijn neus in m’n haar. ‘Ik heb je zo ontzettend gemist, Anastasia,’ verzucht hij.

Ik wil me ontworstelen aan zijn omhelzing, de afstand bewaren, maar hij heeft z’n armen om me heen geslagen. Hij drukt me tegen z’n borst aan en ik smelt. Ja, hier wil ik zijn.

Ik rust m’n hoofd tegen hem aan en hij kust m’n haar keer op keer. Dit voelt als thuis. Hij ruikt naar linnen, wasverzachter, douchegel en m’n favoriete geur – Christian. Een moment lang sta ik mezelf de illusie toe dat het allemaal goed zal komen, en die gedachte kalmeert m’n verwoeste ziel.

Een paar minuten later parkeert Taylor langs de stoep, hoewel we nog steeds in de stad zijn.

‘Kom’, Christian schuift me van z’n schoot, ‘we zijn er.’

Hoe bedoel je?

‘Heliplatform – boven op dit gebouw.’ Ter verduidelijking werpt Christian even een blik op het gebouw.

Natuurlijk. *Charlie Tango*. Taylor opent de deur en ik glijd de auto uit. Hij geeft me een warme, vaderlijke glimlach en ik voel me veilig. Ik glimlach terug.

‘Je krijgt je zakdoek nog terug.’

‘Hou die maar, mevrouw Steele, dat meen ik.’

Ik bloos als Christian vanachter de auto verschijnt en m’n hand pakt. Hij kijkt vragend naar Taylor, die onbewogen naar hem terugstaart, niets verradend.

‘Negen uur?’ vraagt Christian hem.

‘Ja, meneer.’

Christian knikt, draait zich om en leidt me door de dubbele deuren de imposante foyer in. Ik geniet van het gevoel van zijn hand en van zijn lange, kundige vingers die zich om de mijne hebben gevouwen. De welbekende aantrekkingskracht is er weer – ik word ernaartoe gezogen, als Icarus naar zijn zon. Ik heb me al eens gebrand, en toch ben ik er weer.

We zijn bij de lift en hij drukt op de knop. Ik gluur naar hem, en om z’n lippen speelt zijn raadselachtige, halve glimlach. Wanneer de deuren openen, laat hij m’n hand los en leidt me de lift in.

De deuren sluiten en ik kijk weer even stiekem naar hem. Hij kijkt terug, en het is er, in de lucht tussen ons in, die elektriciteit. Het is tastbaar. Ik kan het bijna proeven, terwijl het tussen ons in pulseert, ons naar elkaar toe trekt.

‘Lieve hemel,’ adem ik gejaagd en ik koester kort de intensiteit van deze intuïtieve, primaire aantrekkingskracht.

‘Ik voel het ook,’ zegt hij, en z’n ogen zijn ver weg en intens.

Lust verzamelt zich, donker en dodelijk, in m’n onderlijf. Hij grijpt m’n hand steviger vast en zijn duim beweegt over m’n bovenhand. Diep vanbinnen spannen al mijn spieren zich heerlijk aan.

Alle machtig. Hoe kan hij dit nog steeds bij me teweegbrengen?

‘Bijt alsjeblieft niet op je lip, Anastasia,’ fluistert hij.

Ik kijk op en laat m’n lip los. Ik wil hem. Hier, nu, in de lift. Hoe kan ik anders?

‘Je weet wat dat met me doet,’ zegt hij zwoel.

O, dus ik doe hem nog steeds wat. Mijn innerlijke godin wordt langzaam wakker uit haar vijf dagen durende pruilslaap.

Plotseling gaan de deuren open en is de magie verbroken. We zijn op het dak. Het waait, en ondanks m'n zwarte jas heb ik het koud. Christian slaat z'n arm om me heen en trekt me naar zich toe. We haasten ons naar Charlie Tango in het midden van het helikopterplatform. De rotorbladen draaien langzaam.

Een lange, blonde man met een rechte kaaklijn in een donker pak springt uit de helikopter en rent gebukt op ons af. Terwijl hij Christian de hand schudt, schreeuwt hij over het geluid van de rotorbladen heen.

'Klaar voor vertrek, meneer! Ze is helemaal van u!'

'Zijn alle controles gedaan?'

'Ja, meneer.'

'Je haalt 'm rond halfnegen op?'

'Ja, meneer.'

'Taylor wacht buiten op je.'

'Dank u, meneer Grey. Veilige vlucht naar Portland. Mevrouw.' Hij saluëert. Zonder me los te laten knikt Christian, bukt en leidt me daar de deur van de helikopter.

Eenmaal binnen zet hij me vast in het harnas, trekt de riemen stevig aan. Hij schenkt me een veelbetekenende blik en zijn geheimzinnige glimlach.

'Dit zou je op je plek moeten houden,' zegt hij. 'Ik moet zeggen dat dit harnas je goed staat. Niets aanraken.'

Ik bloos dieprood en hij laat zijn wijsvinger over m'n wang gaan voor hij me de koptelefoon geeft. *Ik wil jou ook aanraken, maar je laat het niet toe.* Ik werp hem een boze blik toe. Daarbij heeft hij de riemen zo strak aangetrokken dat ik me nauwelijks kan bewegen.

Hij gaat op zijn stoel zitten en zet zichzelf vast. Dan loopt hij alle laatste controles na. Hij is er zo goed in, alles is vanzelfsprekend. Zo waanzinnig aantrekkelijk. Hij doet z'n koptelefoon op en drukt op een knop. De rotorbladen gaan sneller en sneller, nu oorverdovend hard.

Hij draait zich naar me toe. 'Ben je d'r klaar voor, schatje?' Zijn stem galmt door de koptelefoon.

‘Ja.’

Hij grijnst zijn jongensachtige grijns. *Wauw* – die heb ik al zo lang niet gezien.

‘Sea-Tac-toren, hier Charlie Tango Golf – Golf Echo Hotel, klaar voor vertrek naar Portland via PDX. Graag bevestiging, over.’

De blikkelige stem van de luchtverkeersleider antwoordt en geeft instructies.

‘Roger, toren, Charlie Tango klaar, over en sluiten.’ Christian zet twee schakelaars om, pakt de stuurknuppel vast en de helikopter stijgt langzaam en kalm de avondlucht in.

Seattle en m’n maag blijven beneden achter. En opeens gaat er weer een wereld voor me open.

‘We hebben de dageraad nagejaagd, Anastasia, nu de zonsondergang,’ klinkt zijn stem door m’n koptelefoon. Ik draai me naar hem toe en staar hem verrast aan.

Wat betekent dat? Hoe kan hij zulke romantische dingen zeggen? Hij glimlacht, en ik kan niet anders dan verlegen teruglachen.

‘Behalve de avondzon is er dit keer ook meer te zien,’ zegt hij.

De laatste keer dat we over Seattle vlogen, was het donker, maar dit avonduitzicht is spectaculair, onwerkelijk. We bevinden ons tussen de hoogste gebouwen en stijgen op.

‘Daar is Escala.’ Hij wijst naar het gebouw. ‘Boeing is daar, en verderop kun je nog net de Space Needle zien.’

Ik strek m’n nek uit. ‘Daar ben ik nog nooit geweest.’

‘Ik neem je er mee naartoe – je kunt daar eten.’

Wat? ‘Christian, we zijn uit elkaar.’

‘Weet ik. Maar ik kan je er nog wel mee naartoe nemen en je te eten geven.’ Hij kijkt me aan.

Ik schud m’n hoofd en besluit hem niet te pikeren. ‘Het is schitterend hierboven, dankjewel.’

‘Indrukwekkend, hè?’

‘Indrukwekkend dat je dit kunt.’

‘Vleierij? Van u, mevrouw Steele? Maar ik ben een man met vele talenten.’

‘Daar ben ik me terdege van bewust, meneer Grey.’

Hij draait zich naar me toe en lacht. Voor het eerst in vijf dagen ontspan ik me een beetje. Misschien gaat het toch niet zo erg worden.

‘Hoe is je nieuwe baan?’

‘Goed, dank je. Interessant.’

‘Hoe is je baas?’

‘O, wel oké.’ Hoe kan ik Christian ooit vertellen dat Jack me ongemakkelijk maakt? Christian kijkt me indringend aan.

‘Wat is er?’ vraagt hij.

‘Behalve dat wat voor de hand ligt, niets.’

‘Wat ligt er voor de hand?’

‘O Christian, soms kun je zo typisch doen.’

‘Typisch? Ik? Ik weet niet zeker of ik deze toon wel op prijs stel, mevrouw Steele.’

‘Nou, doe vooral maar niet dan.’

Zijn lippen vertrekken zich tot een glimlach. ‘Die brutale mond van jou heb ik gemist, Anastasia.’

Ik moet diep ademhalen en wil het uitschreeuwen: *Ik heb jou gemist – alles aan je – niet alleen je mond!* Maar ik houd me stil en staar uit de glazen vissenkom die Charlie Tango heet. We vliegen naar het zuiden. De avondschemer hangt links van ons in de lucht, de zon staat laag aan de horizon – groot, vurig en vlammend oranje – en opnieuw ben ik Icarus die veel te dichtbij vliegt.

De avondschemering heeft ons vanaf Seattle achtervolgd en de lucht is vol opaal, roze en aquamarijn. De kleuren vloeien naadloos in elkaar over, zoals alleen moeder natuur dat voor elkaar krijgt. Het is een heldere, frisse avond en wanneer Christian de helikopter op het platform neerzet, schitteren en knipogen de lichten van Portland alsof ze ons verwelkomen. We bevinden ons boven op het vreemde bakstenen gebouw in Portland, waar we minder dan drie weken geleden van vertrokken.

Jemig, het lijkt alsof de tijd voorbij gevlogen is. Toch voelt het alsof ik Christian mijn leven lang al heb gekend. Hij zet Charlie Tango stil, zet schakelaars om, zodat de rotorbladen stoppen en uiteindelijk hoor ik alleen nog maar mijn eigen ademhaling door de koptelefoon. Hmm. Ik denk even terug aan de Thomas Tallis-

ervaring. Ik verbleek. Daar heb ik nu dus echt geen behoefte aan.

Christian maakt zich los uit z'n harnas en leunt over me heen om hetzelfde voor mij te doen.

'Goede reis gehad, mevrouw Steele?' vraagt hij, zijn stem zacht, zijn ogen glanzend.

'Ja, dank u, meneer Grey,' antwoord ik beleefd.

'Nou, laten we de foto's van dat jochie dan maar eens gaan bekijken.' Ik neem z'n uitgestrekte hand aan en hij helpt me uit Charlie Tango.

Een grijze man met een baard komt op ons af lopen en begroet ons, hij heeft een brede grijns op z'n gezicht en ik herken hem – het is dat oude mannetje dat er de laatste keer ook was.

'Joe.' Christian glimlacht en laat m'n hand los om die van Joe hartelijk te schudden.

'Houd een oogje in het zeil tot Stephan er is, alsjeblieft – hij is er tussen acht en negen uur.'

'Zal ik doen, meneer Grey. Mevrouw,' zegt hij, en hij knikt. 'Uw auto wacht beneden, meneer. O, en de lift werkt niet – u zult de trap moeten nemen.'

'Dank je, Joe.'

Christian pakt mijn hand vast en we lopen naar de noodtrappen.

'Gelukkig zijn het maar drie verdiepingen met die hakken van je,' zegt hij afkeurend tegen me.

Je meent het.

'Vind je de laarzen niet mooi?'

'Ik vind ze heel mooi, Anastasia.' Zijn blik verduistert en het lijkt alsof hij nog iets gaat zeggen, maar dan stopt hij. 'Kom. Laten we het langzaamaan doen. Ik wil niet dat je valt en je nek breekt.'

We laten ons in stilte door de chauffeur naar de galerie rijden. Mijn angst is weer helemaal op kracht en ik realiseer me dat onze tijd in Charlie Tango het oog van de storm was. Christian zwijgt en kijkt peinzend voor zich uit... hij lijkt zelfs gespannen; de luchtige stemming van eerder is vervlogen. Ik wil zoveel zeggen, maar de weg is te kort. Christian staart bedachtzaam uit het raam.

‘José is gewoon een vriend,’ opper ik.

Christian draait zich naar me toe en staart me aan, zijn ogen donker en gesloten, ze geven niets prijs. Z’n mond – o, zijn mond leidt zo erg af, zelfs als ik dat niet wil. Ik herinner me zijn mond op mij – overal. Mijn huid raakt verhit. Hij schuift in z’n stoel en fronst.

‘Die prachtige ogen van je zijn te groot voor je gezicht, Anastasia. Zeg me alsjeblieft dat je zult eten.’

‘Ja, Christian, ik zal eten,’ antwoord ik hem automatisch, clichématig.

‘Ik meen het.’

‘O, werkelijk?’ Het lukt me niet om de minachting uit m’n stem te houden. Echt, waar haalt hij het lef vandaan? Deze man, die me de afgelopen dagen door de hel heeft laten gaan. Nee, dat is niet waar. Dat heb ik mezelf aangedaan. Nee. Hij. Ik schud verward m’n hoofd.

‘Ik wil geen ruzie, Anastasia. Ik wil je terug, en ik wil dat je gezond bent,’ zegt hij liefdevol.

Wat? Wat betekent dit? ‘Maar er is niets veranderd.’ *Jij bent nog steeds vijftig tinten.*

‘Laten we op de terugweg praten. We zijn er.’

De auto stopt voor de galerie en Christian stapt naar buiten, ik ben sprakeloos. Hij opent de deur voor me en ik klauter uit de auto.

‘Waarom doe je dat?’ Mijn stem klinkt luider dan verwacht.

‘Wat?’ Christian is verrast.

‘Zoiets zeggen en dan stoppen.’

‘Anastasia, we zijn er. Jij wilt hier zijn. Laten we dit doen en daarna praten. Ik wil liever geen scène schoppen op straat.’

Ik kijk om me heen. Hij heeft gelijk. Het is te openbaar. Hij kijkt me indringend aan en ik druk mijn lippen op elkaar.

‘Oké,’ mompel ik verongelijkt. Hij leidt me het gebouw binnen, mijn hand stevig in de zijne.

We zijn in een voormalige loods – bakstenen muren, donkerhouten vloeren, witte plafonds en witte pijpleidingen. De ruimte is luchtig en modern, en in de galerie dwalen mensen rond die, nippend aan hun wijn, het werk van José bewonderen. Ik realiseer

me dat José z'n droom heeft verwezenlijkt en even vervagen al mijn problemen. *Waanzinnig goed gedaan, José!*

'Goedenavond. Hartelijk welkom bij de expositie van José Rodriguez.' Een jonge vrouw, in zwart gekleed, met heel kort bruin haar, felrode lippenstift en grote ronde oorbellen, begroet ons. Ze kijkt kort naar mij, dan veel langer dan nodig naar Christian, kijkt dan terug naar mij, bloost en knippert met haar ogen.

Ik frons. *Hij is van mij* – nou ja, wás. Ik doe m'n best haar niet kwaad aan te kijken. Haar ogen focussen weer en ze knippert nog eens.

'O, jij bent het, Ana! We willen natuurlijk ook graag weten wat jij hier allemaal van vindt.' Met een grote grijns overhandigt ze mij een brochure en wijst me op de tafel vol met drankjes en hapjes.

Hoe weet zij hoe ik heet?

'Ken je haar?' Christian fronst.

Ik schud van 'nee', ik ben even verbaasd als hij.

Hij haalt afgeleid z'n schouders op. 'Wat wil je drinken?'

'Een glas witte wijn graag.'

Hij fronst, maar houdt z'n mond en loopt richting de open bar. 'Ana!'

José worstelt zich door een horde mensen.

Goeie god! Hij heeft een pak aan. Hij ziet er goed uit en straalt naar me. Hij begraaft me in zijn armen en geeft me een stevige knuffel. Ik geef me eraan over en vecht tegen mijn tranen. Mijn vriend, hij is m'n enige vriend nu Kate weg is. Tranen wellen op in m'n ogen.

'Ana, ik ben zo blij dat je er bent,' fluistert hij in m'n oor. Dan houdt hij me plotseling op een afstand om me te bekijken.

'Wat?'

'Gaat het wel met je? Je ziet er gewoon... anders uit. *Dios mío*, ben je afgefallen?'

Ik knipper m'n tranen weg. 'José, het gaat prima met me. Ik ben zo ontzettend blij voor je op dit moment.' *Sbit – bij ook al.* 'Gefeliciteerd met je expositie.' Mijn stem breekt als ik zie hoe bezorgdheid dit o zo bekende gezicht tekent, maar ik moet me groot houden.

‘Hoe ben je hier gekomen?’ vraagt hij.

‘Christian heeft me gebracht,’ zeg ik, en ik voel me plotseling gespannen.

‘O.’ Josés gezicht betreft en hij laat me los. ‘Waar is hij?’ Zijn uitdrukking wordt donker.

‘Daar ergens, hij is drankjes aan het halen.’ Ik knik in Christians richting en zie dat hij beleefd een paar woorden wisselt met iemand in de rij. Christian kijkt op en onze ogen ontmoeten elkaar. Op het ogenblik dat ik naar die onmogelijk aantrekkelijke man staar, die met een onpeilbare emotie naar me kijkt, ben ik totaal verlamd. Zijn sexy blik brandt door me heen, en een moment lang zijn we verloren in elkaars blik.

Mijn god... Deze prachtige man wil me terug en diep vanbinnen ontvouwt zich een zoete blijdschap als de gloed in de vroege ochtendschemer.

‘Ana!’ José leidt me af en sleept me terug naar het hier en nu. ‘Ik ben zo blij dat je er bent – luister, ik moet je waarschuwen...’

Opeens onderbreekt juffrouw Zeer-Kort-Haar-en-Rode-Lippenstift hem. ‘José, de journalist van de *Portland Printz* is er. Loop je even mee?’ Ze glimlacht beleefd naar me.

‘Hoe gaaf is dit? De roem!’ Hij grijnst, en ik kan niet anders dan teruggrijnzen – hij is zo gelukkig. ‘Ik zie je later, Ana.’ Hij kust me op de wang en ik kijk hem na, terwijl hij op z’n gemak naar een jonge vrouw toe loopt die naast een lange, slungelige fotograaf staat.

Overal hangen de foto’s van José, soms zijn ze vergroot en op enorme canvassen afgedrukt. Er zijn zwart-wit- en kleurenfoto’s. Veel van de landschappen zijn ongeëvenaard mooi. In een van de foto’s, genomen bij een meer vlak bij Vancouver, is het net avond aan het worden en het gladde wateroppervlak reflecteert de roze wolkenhemel. Ik word even helemaal opgezogen door de stilte en vredigheid. Het is verbluffend mooi.

Christian komt bij me staan en geeft me m’n glas witte wijn.

‘Kan het ermee door?’ M’n stem klinkt normaler.

Hij kijkt me vragend aan.

‘De wijn.’

‘Nee. Maar dat is zelden het geval bij dit soort gelegenheden.

Dat joch heeft best talent, of niet?’ Christian bewondert de foto van het meer.

‘Waarom dacht je anders dat ik hem vroeg om jou te portretteren?’ De trots klinkt duidelijk door in m’n stem. Zijn ogen glijden onbewogen van de foto naar mij.

‘Christian Grey?’ De fotograaf van de *Portland Printz* komt op Christian aflopen. ‘Mag ik een foto nemen, meneer?’

‘Natuurlijk.’ Christian verbergt zijn frons. Ik doe een stapje opzij, maar hij grijpt m’n hand en trekt me naast zich. De fotograaf kijkt verrast naar ons.

‘Meneer Grey, dank u.’ Hij neemt wat foto’s. ‘Mevrouw...?’ vraagt hij.

‘Ana Steele,’ antwoord ik.

‘Dank u, mevrouw Steele.’ Hij loopt haastig weg.

‘Ik heb naar foto’s gezocht op het internet, van jou met vrouwen, afspraakjes. Er zijn er geen. Daarom dacht Kate dat je homo was.’

Christians mond krult tot een glimlach. ‘Dat verklaart je ongepaste vraag. Nee, ik doe niet aan afspraakjes, Anastasia – alleen met jou. Maar dat weet je.’ Zijn stem is zacht en oprecht.

‘Dus je nam jouw...’, ik kijk nerveus om me heen om te controleren dat niemand ons kan horen, ‘...Onderdanigen nooit mee uit?’

‘Soms. Nooit voor een afspraakje. Winkelen, dat soort dingen.’ Hij haalt z’n schouders op en zijn blik blijft op me rusten.

O, ze waren dus alleen in de speelkamer – zijn Rode Kamer van Pijn en z’n appartement. Ik weet niet hoe ik me daarover voel.

‘Alleen jij, Anastasia,’ fluistert hij.

Ik bloos en staar naar m’n vingers. Hij geeft wel om me, op z’n eigen manier.

‘Je vriend lijkt meer een landschapsman, en niet zo van de portretten. Laten we even rondkijken.’ Ik pak z’n uitgestrekte hand vast.

We lopen langs een paar afdrukken en ik merk dat een stel naar me knikt, breed glimlachend, alsof ze me kennen. Dat komt natuurlijk omdat ik met Christian ben. Eén man staart openlijk. *Bizar*.

Als we de hoek om lopen, begrijp ik de vreemde blikken. Aan

de muur van het gebouw hangen zeven gigantische portretten – van mij.

Ik kan alleen maar staren, wezenloos, verbluft, terwijl het bloed uit m'n gezicht verdwijnt. Ik: met een pruillip, lachend, boos, serieus, geamuseerd. Allemaal superclose-up, allemaal zwart-wit.

Holy shit! Ik herinner me hoe José een paar keer een beetje met z'n camera aan het spelen was, toen hij op bezoek was en toen ik zijn chauffeur en camera-assistent was. Dat waren kiekjes, of althans, dat dacht ik. Deze ingrijpende, vrijpostige foto's had ik niet verwacht.

Christian is als aan de grond genageld en staart naar elke foto afzonderlijk.

'Kennelijk ben ik niet de enige,' mompelt hij cryptisch, en zijn mond vertrekt zich tot een strakke lijn.

Ik denk dat hij boos is. *O nee bè.*

'Ik ben zo terug,' zegt hij, terwijl hij z'n heldere blik op me laat rusten. Hij loopt naar de receptie.

Wat heeft hij nou weer? Ik kijk gefascineerd toe hoe hij geanimeerd met juffrouw Zeer-Kort-Haar-en-Rode-Lippenstift praat. Hij vist z'n portemonnee uit z'n zak en haalt z'n creditcard eruit.

Shit. Hij zal er wel een gekocht hebben.

'Hey. Jij bent de muze. Deze foto's zijn geweldig.' Een jonge man met een dikke bos lichtblond haar laat me schrikken. Ik voel een hand op m'n elleboog – Christian is terug.

'Jij boft maar,' zegt Blond Haar tegen Christian, die hem koud aanstaart.

'Inderdaad,' zegt hij wrevelig en hij trekt me naar zich toe.

'Heb je er nou net een gekocht?'

'Eén?' snuift hij, terwijl hij naar de foto's kijkt.

'Je hebt er meer dan één gekocht?'

Hij rolt met z'n ogen. 'Ik heb ze allemaal gekocht, Anastasia. Ik wil niet dat een of andere onbekende thuis naar je zit te gluren.'

Eerst heb ik de neiging om te lachen. 'Dat doe je liever zelf?' schamper ik.

Ik geloof dat hij zo veel lef niet had verwacht. Hij probeert te verbergen dat hij het wel grappig vindt.

'Eerlijk gezegd, ja.'

‘Smeerlap,’ zeg ik geluidloos en ik bijt op m’n onderlip zodat ik niet glimlach.

Zijn mond valt open – hij vindt het duidelijk grappig. Bedachtzaam wrijft hij over z’n kin.

‘Ik kan het moeilijk oneens zijn met dat oordeel, Anastasia.’ Hij schudt z’n hoofd en z’n ogen zien er zachter uit nu er humor in speelt.

‘Ik zou er graag dieper op ingaan, maar ik heb een geheimhoudingsverklaring ondertekend.’

Hij zucht en staart naar me, en zijn ogen worden donkerder. ‘Wat ik allemaal met die brutale mond van jou zou willen doen,’ zegt hij onhoorbaar.

Mijn adem versnelt: ik weet precies wat hij bedoelt. ‘Jij bent echt schaamteloos.’ Ik probeer gechoqueerd te klinken en dat lukt. Kent hij dan helemaal geen grenzen?

Hij sneert gamuseerd en fronst dan.

‘Je ziet er erg ontspannen uit op deze foto’s, Anastasia. Zo zie ik je niet vaak.’

Sorry? Whoa! Hallo, verandering van onderwerp – hoe onsaamenhangend wil je het hebben? – van speels naar serieus.

Ik bloos en kijk naar m’n vingers. Hij beweegt m’n hoofd naar achteren en het contact met z’n mooie lange vingers doet me hoorbaar inademen.

‘Ik zou zo graag willen dat je zo ontspannen bent wanneer je met mij bent,’ fluistert hij. Elk spoor van humor is verdwenen.

Diep vanbinnen roert het vreugdegevoel zich weer. *Maar hoe gaan we dat doen?* We hebben onze bedenkingen.

‘Dan moet je ophouden me te intimideren,’ zeg ik kortaf.

‘Jij moet leren communiceren en me laten weten hoe jij je voelt,’ bijt hij me toe, zijn ogen vol vuur.

Ik haal diep adem. ‘Christian, jij wilde me als Onderdanige. Daar ligt het probleem. In de definitie van een Onderdanige – je hebt het me zelfs gemaild.’ Ik pauzeer en probeer me de juiste bewoording te herinneren. ‘Ik geloof dat de volgende synoniemen werden gebruikt, en ik citeer: “meegaand, inschikkelijk, plooibaar, volgzzaam, passief, gelaten, geduldig, gedwee, tam, nederig”. Het was niet de bedoeling dat ik naar je keek. Ik mocht niets te

gen je zeggen, behalve als jij me daar toestemming voor gaf. Wat dacht je dan?’ sis ik hem toe.

Ik praat door, en hij fronst nog meer.

‘Het is zo verwarrend om bij je te zijn. Je wilt niet dat ik je tegenspreek, maar aan de andere kant vind je m’n “brutale mond” leuk. Je wilt dat ik je gehoorzaam, behalve als je dat niet wilt, omdat je me dan kunt straffen. Ik weet totaal niet wat wat is als ik met jou ben.’

Hij knijpt z’n ogen samen. ‘Goed punt, raak gesproken, zoals gewoonlijk, mevrouw Steele.’ Zijn stem is ijzig. ‘Kom, we gaan een hapje eten.’

‘We zijn er net een halfuur.’

‘Je hebt de foto’s gezien en met het jochie gepraat.’

‘Hij heet José.’

‘Je hebt met José gepraat – de man die, toen ik hem de laatste keer zag, probeerde zijn tong in jouw onwelwillende mond te duwen, terwijl je dronken en ziek was,’ grauwet hij.

‘Hij heeft me nooit geslagen,’ sputter ik terug.

Christians gezicht betreft en zijn woede stroomt uit elke porie. ‘Dat was onder de gordel, Anastasia,’ fluistert hij dreigend.

Ik verbleek en Christian strijkt met z’n handen door z’n haar. Hij kan z’n boosheid nauwelijks bedwingen. Ik staar boos terug.

‘Ik neem je nu mee om iets te gaan eten. Je verschrompelt voor m’n ogen. Vind het joch en zeg gedag.’

‘Kunnen we alsjeblieft langer blijven?’

‘Nee. Ga. Nu. Zeg gedag.’

Ik kijk hem dreigend aan, m’n bloed kookt over. Meneer de Kloterige Controlfreak. Boos zijn is goed. Boos zijn is beter dan tranen.

Ik sleur m’n blik weg van hem en probeer José ergens te bespeuren. Hij praat met een groepje jonge vrouwen. Ik been naar hem toe, weg van Vijftig. Omdat hij me hiernaartoe heeft gebracht, moet ik precies doen wat hij zegt? Wie denkt hij verdomme wel niet dat hij is?

De meisjes hangen aan José’s lippen. Een van de meisjes schrikt als ze me ziet aankomen – ze heeft me ongetwijfeld herkend van de foto’s.

‘José.’

‘Ana. Ik ben zo terug, meiden.’ José grijnst naar ze en slaat een arm om me heen. Ergens amuseert het me – José zo gelikt, de dames imponerend.

‘Je ziet er boos uit,’ zegt hij.

‘Ik moet gaan,’ prevel ik koppig.

‘Je bent er net.’

‘Ja, ik weet het, maar Christian moet terug. De foto’s zijn fantastisch, José – je hebt echt veel talent.’

Hij straalt. ‘Heerlijk om je weer even te zien.’

José begraaft me in een grote berenknuffel, en draait me om zodat ik Christian aan de andere kant van de galerie kan zien. Z’n gezicht staat op onweer en ik realiseer me dat dat komt omdat ik me in José’s armen bevind. In een zeer berekende beweging sla ik m’n armen rond José’s hals. Het lijkt of Christian erin blijft. Z’n blik wordt nog donkerder en er is nu iets onheilspellends aan. Hij komt langzaam naar ons toe lopen.

‘En nog bedankt voor de waarschuwing, hè, wat betreft die portretten van mij,’ zeg ik speels.

‘Shit. Sorry, Ana, ik had het je moeten vertellen. Vind je ze mooi?’

‘Eh... ik weet het niet,’ antwoord ik naar waarheid. Zijn vraag haalt me even uit balans.

‘Nou, ze zijn allemaal verkocht, dus iemand moet ze mooi vinden. Hoe gaaf is dat? Je bent een postermeisje.’ Hij omhelst me nog steviger. Christian staat naast ons, zijn blik dreigend op mij gericht, maar gelukkig ziet José dat niet.

José laat me los. ‘Laat je wel wat van je horen, Ana. O, meneer Grey, goedenavond.’

‘Meneer Rodriguez, zeer indrukwekkend.’ Christian’s stem is ijzig beleefd. ‘Sorry dat we niet langer kunnen blijven, maar we moeten terug naar Seattle. Anastasia?’ Hij benadrukt de ‘we’ op subtiële wijze en pakt tegelijkertijd m’n hand.

‘Dag José. Nogmaals gefeliciteerd.’ Ik geeft hem een snelle kus op z’n wang en voordat ik het weet, sleept Christian me het gebouw uit. Ik weet dat hij overkooft van stille razernij, maar hetzelfde geldt voor mij.

Hij kijkt snel de straat op en neer en gaat dan linksaf. Plotse-
ling trekt hij me met een zwaai een steegje in en drukt me tegen
de muur. Hij pakt m'n gezicht vast met beide handen en dwingt
me op te kijken in zijn hartstochtelijke, vastberaden ogen.

Ik snak naar adem en zijn mond zeilt naar beneden. Hij kust
me, met geweld. Even stoten onze tanden elkaar aan en dan voel
ik z'n tong in m'n mond.

Verlangen explodeert in mijn lichaam alsof het Oud en Nieuw
is en ik kus hem terug, even intens als hij, mijn handen klauwen
in zijn haar en trekken er hard aan. Hij gromt, een laag, sexy ge-
luid dat door me heen dreunt, en zijn hand glijdt langs mijn li-
chaam naar de bovenkant van m'n dij, zijn vingers graaiend in
m'n vlees onder de paarse jurk.

Ik giet alle angst en hartzeer van de afgelopen dagen in deze
kus die me met hem verbindt, en dan dringt het opeens tot me
door, in dit moment van verblindende passie: hij doet hetzelfde,
hij voelt het ook.

Hij onderbreekt de kus, hijgend. Zijn ogen lichten op met lust,
en de lust jaagt de temperatuur van het toch al hete bloed dat
door m'n lijf raast, alleen nog maar op. Ik kan m'n mond nauwe-
lijks bewegen en probeer lucht in m'n longen te krijgen.

'Jij. Bent. Van. Mij,' grauwet hij en hij benadrukt daarbij elk
woord. Hij duwt zich van me af en bukt voorover, z'n handen op
z'n knieën alsof hij een marathon heeft gelopen. 'Godallemach-
tig, Ana.'

Ik leun tegen de muur, hijgend, en probeer de woeste reactie
in m'n lijf onder controle te krijgen, ik probeer m'n balans terug
te vinden.

'Sorry,' fluister ik, wanneer ik weer op adem ben gekomen.

'Ja, dat is je geraden. Ik weet wel wat je aan het doen was. Wil
je de fotograaf, Anastasia? Hij heeft duidelijk gevoelens voor jou.'

Ik schud m'n hoofd, voel me schuldig.

'Nee. Hij is gewoon een vriend.'

'Ik heb m'n hele volwassen leven geprobeerd extreme emoties
te vermijden. Maar jij... jij brengt gevoelens in me naar boven die
mij volstrekt vreemd zijn. En dat is erg...' Hij fronst, en zoekt
naar het woord. 'Verontrustend.'

‘Ik hou van controle, Ana, en als ik bij jou ben, dan...’, hij gaat rechtop staan, zijn blik is intens, ‘...verdampst dat.’ Hij wuift z’n hand vaag heen en weer, haalt ’m dan door z’n haar en neemt een diepe teug adem. Hij pakt m’n hand beet.

‘Kom, we moeten praten, en jij moet eten.’

Twee

Hij leidt me naar binnen bij een klein en intiem restaurant.

‘Hier moeten we het maar mee doen,’ moppert Christian. ‘We hebben niet veel tijd.’

Het restaurant ziet er toch prima uit? Houten stoelen, linnen tafelkleden, en muren in hetzelfde diepe rood als de muren in Christians speelkamer – bloedrood. Her en der zie ik kleine, vergulde spiegels, witte kaarsen en kleine vaasjes met witte rozen. Op de achtergrond zingt Ella Fitzgerald zacht over ‘This Thing Called Love’. Heel romantisch allemaal.

De ober leidt ons naar een tafeltje voor twee in een kleine alkoof en ik ga zitten, licht gespannen en benieuwd naar wat hij gaat zeggen.

‘We hebben niet lang de tijd,’ zegt Christian tegen de ober als we gaan zitten. ‘Dus we nemen ossenhaas, medium gebakken, bearnaisesaus als u die heeft, frietjes en wat groene groenten – wat de chef in huis heeft. En breng me de wijnkaart.’

‘Natuurlijk, meneer.’ De ober is beduusd door Christians koele en kalme efficiëntie en snelt weg. Christian legt z’n BlackBerry op tafel. Jemig, heb ik nog iets te kiezen?

‘En als ik nou niet van ossenhaas hou?’

Hij zucht. ‘Hou op, Anastasia.’

‘Ik ben geen kind meer, Christian.’

‘Gedraag je dan ook niet zo.’

Het is alsof hij me in m'n gezicht heeft geslagen. Dus dit wordt het: een jachtig, beladen gesprek, weliswaar in een zeer romantische omgeving, maar zeker geen hartjes en bloemen.

'Ben ik een kind, omdat ik niet van ossenhaas hou?' vraag ik, terwijl ik m'n pijn probeer te verbergen.

'Omdat je me opzettelijk jaloers hebt gemaakt. Dat is kinderachtig. Wil je dan helemaal geen rekening houden met de gevoelens van je vriend door hem zo te behandelen?' Christians lippen vormen een dunne lijn en hij fronst als de ober terugkomt met de wijnkaart.

Ik bloos – daar had ik nog niet aan gedacht. Arme José – ik wil hem zeker niet aanmoedigen. Ik schaam me opeens verschrikkelijk. Christian heeft gelijk, dat was niet heel erg aardig van me. Hij kijkt naar de wijnkaart.

'Wil jij misschien de wijn kiezen?' vraagt hij met opgetrokken wenkbrauwen, afwachtend, de arrogantie zelve. Hij weet heel goed dat ik niets van wijn afweet.

'Kies jij maar,' antwoord ik nors, maar op m'n plaats gezet.

'Twee glazen Barossa Valley shiraz, alstublieft.'

'Eh... die wijn verkopen we alleen per fles, meneer.'

'Een fles dus,' bijt Christian hem toe.

'Meneer.' De ober trekt zich stilletjes terug. Ik kan het hem niet kwalijk nemen. Ik trek een gezicht naar Vijftig. Wat zit hem dwars? Ik, waarschijnlijk, en ergens diep in mijn ziel staat mijn innerlijke godin slaperig op, rekt zich uit en glimlacht. Ze heeft behoorlijk lang geslapen.

'Jij bent erg chagrijnig.'

Hij staart onbewogen naar me. 'Goh, hoe zou dat nou komen?'

'Nou, we hebben echt de perfecte toon gevonden voor een in-tieme en eerlijke discussie over de toekomst, vind je ook niet?' Ik glimlach zoet naar hem.

Zijn mond verstart tot een harde lijn, maar dan krullen z'n mondhoeken op, bijna tegen hun zin, en ik weet dat hij probeert zijn glimlach te onderdrukken.

'Sorry,' zegt hij.

'Excuses aanvaard, en ik kan je met genoeg meedelen dat ik geen vegetariër ben geworden sinds we de laatste keer samen aten.'

‘Aangezien dat de laatste keer was dat jij überhaupt iets at, denk ik dat dat een onuitgemaakte zaak is.’

‘Daar heb je dat woord weer, “onuitgemaakt”.’

‘Onuitgemaakt,’ zegt hij geluidloos en humor verzacht zijn ogen. Hij haalt een hand door z’n haar en is weer serieus. ‘Ana, de laatste keer dat we elkaar spraken, verliet je me. Ik ben een beetje zenuwachtig. Ik heb je gezegd dat ik je terug wil, en jij zegt... niets.’ Zijn blik is intens en afwachtend, en zijn openheid werkt ontwapenend. Wat moet ik hier dan in godsnaam op zeggen?’

‘Ik heb je gemist... heel erg gemist, Christian. De afgelopen dagen waren... moeilijk.’ Ik slik, en de brok in m’n keel groeit als ik me de wanhopige pijn herinner die ik voelde nadat ik bij hem wegging.

Afgelopen week was de ergste van m’n leven, de pijn was bijna onbeschrijflijk. Niets komt erbij in de buurt. Maar de harde werkelijkheid komt weer voor ogen.

‘Er is niets veranderd. Ik kan niet zijn wat jij wilt.’ Ik pers de woorden langs de brok uit m’n mond.

‘Jij bent alles wat ik wil dat je bent,’ zegt hij met nadruk.

‘Nee, Christian, dat ben ik niet.’

‘Je bent boos om wat er de vorige keer is gebeurd. Ik heb me ontzettend stom gedragen en jij... Jij ook. Waarom gebruikte je het stopwoord niet, Anastasia?’ Hij klinkt beschuldigend.

Wat? Ho eens even! Gaan we weer een andere kant op? Ik bloos en knipper met mijn ogen naar hem.

‘Geef antwoord.’

‘Ik weet het niet. Ik was overrompeld. Ik probeerde te zijn wat jij wilde, ik probeerde met de pijn om te gaan, en toen ging het me te boven. Begrijp je... ik was het woord kwijt,’ fluister ik beschaamd en haal verontschuldigend m’n schouders op.

Jeetje, misschien hadden we al deze pijn kunnen voorkomen.

‘Je was het kwijt!’ briest hij in afgrijzen en hij grijpt de tafel vast. Ik verschrompel onder zijn blik.

Shit! Hij is weer woest. Mijn innerlijke godin kijkt me ook boos aan. *Zie je wel, je hebt dit allemaal aan jezelf te danken.*

‘Hoe kan ik je nou vertrouwen?’ zegt hij, zachtjes. ‘Ooit?’

De ober brengt onze wijn, terwijl we elkaar aanstaren, blauwe

en grijze ogen. Beiden zitten we vol met onuitgesproken verwijten. De ober trekt de kurk met een overbodig zwierig gebaar uit de fles en schenkt wat wijn in Christians glas. Automatisch pakt hij het glas op en neemt een slokje.

‘Prima.’ Zijn stem is kortaf.

Zeer zorgvuldig schenkt de ober onze glazen in en zet de fles op tafel. Dan schuifelt hij snel weg. Christian heeft me de hele tijd aangekeken. Ik ben de eerste die opgeeft en het oogcontact verbreekt. Ik pak m’n glas en neem een flinke slok. Ik proef de wijn nauwelijks.

‘Sorry,’ fluister ik, en ik voel me ineens heel dom. Ik ging weg, omdat ik dacht dat we te verschillend waren, maar nu zegt hij dat ik hem had kunnen stoppen?

‘Sorry waarvoor?’ zeg hij gealarmeerd.

‘Dat ik het stopwoord niet heb gebruikt.’

Hij sluit z’n ogen alsof hij opgelucht is.

‘We hadden al dit lijden kunnen voorkomen,’ mompelt hij.

‘Jij ziet er prima uit.’ Meer dan prima. Je ziet er als jezelf uit.

‘Schijn bedriegt,’ zegt hij zachtjes. ‘Ik voel me allesbehalve prima. Ik voel me alsof de zon is ondergegaan en vijf dagen lang niet heeft geschinen, Ana. Ik dwaal rond in een oneindige nacht.’

Zijn bekentenis overspoelt me. *O hemel, net als ik dus.*

‘Je zei dat je me nooit zou verlaten, maar zodra het moeilijk werd, was je weg.’

‘Wanneer heb ik gezegd dat ik nooit weg zou gaan?’

‘In je slaap. Het was het meest geruststellende dat ik in lange tijd had gehoord, Anastasia. Het bracht me tot rust.’

Mijn hart balt zich samen en ik grijp naar m’n wijn.

‘Je zei dat je van me hield,’ fluistert hij. ‘Is dat nu verleden tijd?’ Zijn stem is zacht en vol spanning.

‘Nee, Christian, dat is nog steeds zo.’

Hij ademt uit en ziet er zo kwetsbaar uit. ‘Goed zo,’ zegt hij zacht.

Deze bekentenis choqueert me. Hij heeft zich duidelijk bedacht. Op het moment dat ik hem vertelde dat ik van hem hield, reageerde hij met afgrijzen. De ober is terug. Hij plaatst de borden snel voor ons en schuifelt weer weg.

O mijn god. Eten.

‘Eet,’ beveelt Christian.

Ergens diep vanbinnen weet ik dat ik honger heb, maar m’n maag zit vol met knopen. Het is niet echt bevorderlijk voor de eetlust, wanneer je tegenover de liefde van je leven zit en een gesprek voert over jullie onzekere toekomst. Ik kijk vertwijfeld naar mijn eten.

‘Ik zweer het je, Anastasia, als je nu niet eet, leg ik je hier in dit restaurant over de knie. En dat heeft dan een keer helemaal niets te maken met mijn seksuele bevrediging. Eten!’

Nou, nou, even dimmen, Grey. M’n onderbewuste staart me aan over de rand van haar strenge juffenbril. Ze is het helemaal eens met Vijftig Tinten.

‘Oké, ik zal eten. Stop die jeukende hand maar weg, alsjeblieft.’

Hij glimlacht niet, maar blijft me aankijken. Met tegenzin pak ik m’n vork en mes en snij ik m’n biefstuk. O, het is goddelijk lekker. Ik heb trek, heel erge trek. Ik kauw en hij ontspant zichtbaar.

We eten in stilte. Er staat andere muziek op. Een vrouw met een zachte stem zingt in de achtergrond, en ze echoot mijn gedachten.

Ik kijk naar Vijftig. Hij kijkt naar me, terwijl hij eet. Honger, verlangen en angst zijn allemaal vermengd in dezelfde sexy blik.

‘Weet je wie dit zingt?’ Ik probeer een normaal gesprek te beginnen.

Christian stopt even en luistert. ‘Nee... maar wie het ook mag zijn, ze is goed.’

‘Ik vind haar ook goed.’

Dan glimlacht hij zijn vertrouwelijke, geheimzinnige glimlach. Wat is hij van plan?

‘Wat?’ vraag ik.

Hij schudt z’n hoofd. ‘Eet maar door,’ zegt hij vriendelijk.

Ik heb de helft van m’n bord leeg, en ik kan geen hap meer weg krijgen. Hoe ga ik hier eens over onderhandelen?

‘Ik kan niet meer. Heb ik naar uw mening voldoende gegeten, meneer?’

Hij staart stoicijns naar me, zonder te antwoorden, en kijkt dan op z’n horloge.

‘Ik zit echt vol,’ voeg ik toe, en ik neem nog een slokje van de overheerlijke wijn.

‘We gaan zo. Taylor is er en jij moet vroeg op voor je werk morgen.’

‘Jij ook.’

‘Ik functioneer op flink wat minder slaap dan jij, Anastasia. Je hebt in ieder geval wat gegeten.’

‘Gaan we niet terug met Charlie Tango?’

‘Nee, ik had zo’n vermoeden dat ik wat zou drinken. Taylor haalt ons op. Bovendien heb ik je in de auto een paar uur helemaal voor mezelf. Dan moeten we wel praten.’

O, dus dat is het plan.

Christian roept de ober voor de rekening, pakt dan z’n BlackBerry en belt.

‘We zijn bij Le Picotin, Southwest Third Avenue.’ Hij hangt op.

Jemig wat is hij kortaf aan de telefoon.

‘Je bent erg abrupt tegen Taylor; trouwens, tegen de meeste mensen.’

‘Ik communiceer gewoon helder, Anastasia.’

‘Alleen vanavond niet. Er is niets veranderd, Christian.’

‘Ik heb een voorstel voor je.’

‘Dit is allemaal met een voorstel begonnen.’

‘Een ander voorstel.’

De ober komt terug en zonder de rekening te controleren, geeft Christian hem zijn creditcard. Hij neemt me geïnteresseerd op, terwijl de ober z’n kaartje door het apparaat haalt. Christians telefoon gaat één keer over en hij tuurt er even naar.

Hij heeft een voorstel? Wat nu weer? Een paar scenario’s vliegen door m’n hoofd: een ontvoering, voor hem werken. Nee, dat slaat allemaal nergens op. Christian is klaar met betalen.

‘Kom. Taylor wacht buiten.’

We staan op en hij pakt m’n hand vast.

‘Ik wil je niet verliezen, Anastasia.’ Hij kust zachtjes m’n bovenhand en het gevoel van zijn lippen op mijn huid resoneert door m’n hele lichaam.

Buiten staat de Audi klaar. Christian doet de deur voor me

open. Ik klim in de auto en zak weg in het luxueuze leer. Hij loopt naar de bestuurderskant. Taylor stapt uit en ze voeren een kort gesprek. Dit is anders dan normaal. Ik ben nieuwsgierig. Waar hebben ze het over? Een paar tellen later zitten ze allebei in de auto. Ik kijk op naar Christian, maar hij staart met onbewogen gezicht recht vooruit.

Ik gun het mezelf even om zijn profiel te bestuderen – rechte neus, gebeeldhouwde, volle lippen, haar dat aantrekkelijk op z'n voorhoofd valt. Deze goddelijke man kan toch niet de ware zijn voor mij?

Zachte muziek vult de auto, een groots orkeststuk dat ik niet ken, en Taylor stuurt ons het lichte verkeer in, op weg naar de snelweg en Seattle.

Christian verschuift om me recht aan te kunnen kijken. 'Zoals ik al zei, Anastasia, ik heb een voorstel voor je.'

Ik kijk nerveus naar Taylor.

'Taylor kan je niet horen.' Christian probeert me gerust te stellen.

'Hoe dan?'

'Taylor,' roept Christian. Taylor antwoordt niet. Hij roept nog eens, nog steeds geen antwoord. Christian leunt voorover en klopt op z'n schouder. Taylor verwijderd een microfoontje uit z'n oor dat ik niet had gezien.

'Ja, meneer?'

'Dank je, Taylor. Alles is in orde, je kan verder luisteren.'

'Meneer.'

'Goed zo? Hij luistert naar z'n iPod. Puccini. Vergeet dat hij er is. Dat doe ik ook.'

'Heb je hem met opzet gevraagd dat te doen?'

'Ja.'

O. 'Oké, je voorstel?'

Christian ziet er opeens vastberaden en zakelijk uit. *Holy shit, nu komt het.* We onderhandelen een deal. Ik luister aandachtig.

'Laat ik je eerst iets vragen. Wil je een normale vanillere relatie zonder kinky neukerij?'

M'n mond valt open. 'Kinky neukerij?' piep ik.

'Kinky neukerij.'

‘Zeg je dat nou echt?’

‘Ja, dat zeg ik echt. Geef antwoord,’ zegt hij kalm.

Bloed stijgt naar m’n wangen. Mijn innerlijke godin zit geknield op één knie, haar handen samengevouwen als in gebed, en smeekt me.

‘Ik hou van je kinky neukerij,’ fluister ik.

‘Dat dacht ik al. Dus waar hou je niet van?’

Dat ik je niet mag aanraken. Dat je geniet van m’n pijn, het striemen van de riem...

‘De dreiging van een wrede en ongewone bestraffing.’

‘Wat betekent dat?’

‘Nou, die roedes en zwepen en meuk in je speelkamer, daar ben ik als de dood voor. Ik wil niet dat je die op mij gebruikt.’

‘Oké, dus geen zwepen en roedes – of riemen, als we nu toch bezig zijn,’ zegt hij sardonisch.

Ik kijk hem verward aan. ‘Probeer je de harde grenzen te herdefiniëren?’

‘Niet precies, maar ik probeer je te begrijpen, ik wil een duidelijker beeld krijgen van waar je wel en niet van houdt.’

‘Waar het op neerkomt, Christian, ik vind het moeilijk te verwerken dat jij er plezier in hebt mij pijn te doen. En het idee dat je dat gaat doen omdat ik een of andere willekeurige grens heb overschreden.’

‘Maar het is niet willekeurig, de regels liggen vast.’

‘Ik wil geen regels.’

‘Helemaal niet?’

‘Precies.’ Ik schud m’n hoofd, maar ben verschrikkelijk nerveus. Wat is hij van plan?

‘Maar je vindt het niet erg om op je billen geslagen te worden?’

‘Met wat?’

‘Dit.’ Hij houdt z’n hand op.

Ik schuif ongemakkelijk heen en weer. ‘Nee, niet echt. Vooral met die zilveren ballen...’ Godzijdank is het donker; mijn gezicht staat in de fik en m’n stem sterft weg als ik terugdenk aan die nacht. *Hmm ja... dat zou ik zo weer doen.*

Hij grijnst. ‘Ja, dat was leuk.’

‘Meer dan leuk,’ zeg ik zacht.

‘Dus een beetje pijn kun je hebben?’

Ik haal m’n schouders op. ‘Ja, ik denk het wel.’ O, wat is hij toch van plan? Mijn angstgevoel slaat helemaal door op de schaal van Richter.

In gedachten verzonken wrijft hij over zijn kin. ‘Anastasia, ik wil opnieuw beginnen. Het vanilleverhaal oppakken en dan misschien, als jij mij vertrouwt en ik jou erop vertrouw dat je eerlijk bent en met me communiceert, misschien kunnen we dan verdergaan en een paar dingen doen waar ik plezier aan heb.’

Ik staar hem verbluft aan en m’n hoofd is helemaal leeg – als een computer die crasht. Ik denk dat hij gespannen is, maar ik kan hem ook niet helemaal duidelijk zien – de duisternis van Oregon omhult ons. Dan daagt het me dat dat het is.

Hij wil het licht, maar kan ik hem vragen dit voor me te doen? En vind ik het duister niet prettig? Een beetje donker erbij, soms. Herinneringen aan de Thomas Tallis-nacht drijven uitnodigend door m’n gedachten.

‘Maar de bestraffingen dan?’

‘Geen bestraffingen meer.’ Hij schudt z’n hoofd. ‘Nooit.’

‘En de regels?’

‘Geen regels.’

‘Geen enkele regel? Maar jij hebt ook bepaalde dingen nodig.’

‘Ik heb jou meer nodig, Anastasia. De afgelopen dagen waren een hel. Al mijn instincten zeggen dat ik je moet laten gaan, dat ik je niet verdien.’

‘De foto’s die dat jochie heeft genomen... Ik kan zien hoe hij jou ziet. Je ziet er zo zorgeloos en mooi uit, niet dat je nu niet mooi bent, maar daar zit je dan. Ik zie je pijn. Het is moeilijk te verwerken dat ik degene ben die je dat heeft aangedaan.’

Maar ik ben een egoïstische man. Ik wilde je vanaf het moment dat je m’n kantoor in kwam vallen. Je bent bijzonder, eerlijk, warm, sterk, grappig, verleidelijk onschuldig; de lijst is eindeloos. Ik heb ontzag voor je. Ik wil jou, en de gedachte dat iemand anders je heeft, is als een mes dat in m’n donkere ziel wordt gestoken.’

Mijn mond is droog. *Holy shit*. Mijn onderbewuste knikt tevreden. Als dat geen liefdesverklaring is, dan weet ik het niet meer.

En de woorden stromen m'n mond uit – alsof er een dam is doorbroken.

‘Christian, waarom denk je dat je een donkere ziel hebt? Dat zou ik nooit zeggen. Verdrietig misschien, maar je bent goed. Dat kan ik zien... je bent vrijgevig, je bent zachtmoedig en je hebt nooit tegen me gelogen. En ik heb ook niet erg hard m'n best gedaan.

Afgelopen zaterdag was een schok voor me. Het schudde me wakker. Ik realiseerde me dat jij je rustig had gehouden en dat ik niet de persoon kon zijn die jij wilde. Nadat ik opstapte voelde ik langzaam maar zeker dat de fysieke pijn die je me had aangedaan nooit zo erg zou zijn als de pijn die ik voelde doordat ik je kwijt was. Ik wil je behagen, je wensen vervullen, maar dat is moeilijk.’

‘Je behaagt me constant,’ fluistert hij. ‘Hoe vaak moet ik je dat nog zeggen?’

‘Ik weet nooit wat je denkt. Soms ben je zo gesloten... als een eiland. Je intimideert me. Daarom zeg ik niets. Ik weet niet welke kant je humeur op gaat. Het slingert van noord naar zuid en weer terug in een nanoseconde. Het is verwarrend en je laat me je nooit aanraken, en ik wil zo graag laten zien hoeveel ik van je hou.’

In het duister knippert hij met z'n ogen, behoedzaam, lijkt het, en ik kan hem niet langer weerstaan. Ik maak m'n riem los en klim op z'n schoot, geheel tot zijn verrassing, en ik neem zijn hoofd in m'n handen.

‘Ik hou van jou, Christian Grey. En jij bent bereid dit allemaal voor me te doen. Ik ben hier degene die het niet verdient, en het spijt me dat ik al die dingen niet voor je kan doen. Misschien later... ik weet het niet... maar, ja, ik aanvaard je voorstel. Waar teken ik?’

In een vloeiende beweging vlijt hij z'n armen om me heen en hij drukt me tegen zich aan.

‘O Ana,’ ademt hij en hij drukt z'n neus in mijn haar.

Zo zitten we, onze armen om elkaar heen geslagen, en we luisteren naar de muziek – een zacht pianostuk – en de muziek reflecteert de emoties in de auto, de zoete, stille kalmte na de storm. Ik druk me tegen hem aan en leg m'n hoofd in de kromming van z'n nek. Hij aait zachtjes over m'n rug.

‘Aanraken is een harde grens voor mij, Anastasia,’ fluistert hij.

‘Dat weet ik. Ik zou alleen willen begrijpen waarom.’

Na een tijdje zucht hij en hij zegt met zachte stem: ‘Ik heb een verschrikkelijke jeugd gehad. Een van de pooiers van de heroïnehoer...’ Zijn stem sterft weg en zijn lichaam verkrampst bij de herinnering aan iets ondenkbaar afgrijselijks. ‘Dat herinner ik me,’ fluistert hij, en hij huivert.

Ik herinner me de littekens van brandwonden en m’n hart krimpt ineen. *O Christian*. Ik hou hem nog steviger vast.

‘Mishandelde ze je? Je moeder?’ M’n stem is laag en zacht met tranen die nog moeten vloeien.

‘Niet dat ik me kan herinneren. Ze verwaarloosde me. Ze beschermdde me niet tegen haar pooier.’ Hij snuift. ‘Ik geloof dat ik voor haar zorgde. Toen ze uiteindelijk zelfmoord pleegde, duurde het vier dagen voordat iemand aan de bel trok en ons vond... dat herinner ik me.’

Ik kan me niet inhouden – mijn afgrijzen is hoorbaar. Afschuwelijk. Gal stijgt op naar m’n keel.

‘Dat is behoorlijk ziek,’ fluister ik.

‘Vijftig tinten,’ mompelt hij.

Ik druk m’n lippen in z’n nek en probeer troost te zoeken en te bieden. Ik stel me een klein, vies jongetje voor met grijze ogen, verloren en eenzaam naast het lichaam van z’n dode moeder.

O Christian. Ik adem zijn geur in. Hij ruikt hemels, mijn meest favoriete geur in de hele wereld. Hij houdt me nog steviger vast en kust m’n haar, en zo blijf ik zitten, gewikkeld in z’n omhelzing, terwijl Taylor de nacht in snelt.

Als ik wakker word, rijden we door Seattle.

‘Hey,’ zegt Christian zacht.

‘Sorry,’ murmel ik terwijl ik rechtop ga zitten en me uitrek, m’n ogen knipperen. Ik bevind me nog steeds in z’n armen, op z’n schoot.

‘Ik zou eeuwig naar je kunnen kijken als je slaapt, Ana.’

‘Heb ik nog iets gezegd?’

‘Nee. We zijn bijna bij je appartement.’

O? ‘Gaan we niet naar jouw huis?’

‘Nee.’

Ik ga rechtop zitten en kijk hem aan. ‘Waarom niet?’

‘Omdat je morgen moet werken.’

‘O.’ Ik pruil.

‘Waarom, had je soms iets in gedachten?’

Ik bloos. ‘Nou, misschien.’

Hij grinnikt. ‘Anastasia, ik ga je niet meer aanraken. Totdat je me smeekt.’

‘Wat!’

‘Zodat je met me gaat communiceren. De volgende keer dat we de liefde bedrijven ga jij me precies en heel gedetailleerd vertellen wat jij wil.’

‘O.’ Taylor staat stil voor m’n appartement en Christian schuift me van z’n schoot. Hij stapt uit en houdt de deur voor me open.

‘Ik heb iets voor je.’ Hij loopt naar de achterkant van de auto, opent de kofferbak en haalt er een grote doos uit. Wat is dit in hemelsnaam?

‘Openen als je binnen bent.’

‘Je komt niet mee?’

‘Nee, Anastasia.’

‘Dus wanneer zie ik je dan?’

‘Morgen.’

‘M’n baas wil dat ik iets met hem ga drinken morgen.’

Christians gezicht verstrakt. ‘O, is dat zo?’ Z’n stem is doortrokken van nauwverholen dreiging.

‘Om m’n eerste week te vieren,’ voeg ik vlug toe.

‘Waar?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Ik zou je daar kunnen ophalen?’

‘Oké... ik mail of sms je.’

‘Prima.’

Hij loopt met me mee naar de deur van de lobby en wacht, terwijl ik m’n sleutels uit m’n tasje graaf. Terwijl ik de deur openmaak, leunt hij voorover en neemt m’n kin in z’n hand, duwt m’n hoofd naar achteren. Z’n mond zweeft boven de mijne en met gesloten ogen laat hij een spoor van kussen achter van mijn ooghoek naar mijn mond.

Een kleine kreun ontsnapt aan m’n lippen en ik smelt en bloei op vanbinnen.

‘Tot morgen,’ ademt hij.

‘Goedenacht, Christian.’ Ik hoor de behoefte in m’n stem.

Hij glimlacht.

‘Hup, naar binnen,’ beveelt hij, en ik loop door de lobby met het mysterieuze pakket.

‘Later, schatje,’ roept hij, en hij draait zich om en loopt terug naar de auto, een en al natuurlijke gratie.

Eenmaal in m’n flat open ik de doos en vind m’n MacBook Pro-laptop, de BlackBerry en nog een rechthoekige doos. Wat is dit? Ik haal het zilveren papier ervan af – een zwarte, dunne, leren houder.

Ik open de houder en zie... een iPad. *Holy shit... een iPad.* Er ligt een wit kaartje op het scherm met een berichtje in Christians handschrift:

Anastasia – dit is voor jou.

Ik weet wat je wil horen.

De muziek die hierop staat, zegt wat ik wil zeggen.

Christian.

Ik heb een Christian Grey-verzamelbandje, maar dan in supermoderne iPad-vorm. Ik schud m’n hoofd in afkeuring omdat het zo duur is, maar diep vanbinnen vind ik het geweldig. Jack heeft er een op kantoor, dus ik weet hoe ze werken.

Ik doe ’m aan en snak naar adem als ik het achtergrondbeeld zie: een klein modelzweefvliegtuigje. *Hemel.* Het is de Blanik L-23 die ik hem heb gegeven, op een glazen standaard, en, als ik me niet vergis, op Christians bureau in zijn kantoor. Ik staar er met open mond naar.

Hij heeft het gebouwd! Hij heeft het echt gebouwd. Ik herinner me dat hij het in het briefje schreef dat bij de bloemen zat. Mijn hoofd tolt en ik realiseer me in een flits dat hij veel moeite in dit cadeau heeft gestopt.

Ik schuif de balk onder aan het scherm om het apparaat te ontgrendelen en weer krijg ik een schok. De achtergrondfoto is van mij en Christian – tijdens m’n afstuderen in de tent. Het is de foto die in *The Seattle Times* stond. Christian ziet er zo knap uit,

en ik kan niets aan m'n brede grijns van oor tot oor doen – *yes, en hij is van mij!*

Ik sleep m'n vinger over het scherm en er verschijnen nieuwe icoontjes. Een Kindle-app, iBooks, Words – wat het ook is.

Holy shit! De British Library? Ik raak het icoontje aan en er verschijnt een menu: HISTORISCHE COLLECTIE. Ik scroll naar beneden en selecteer 18DE- EN 19DE-EEUWSE ROMANS. Nog een menu. Ik tik op een titel: *THE AMERICAN* DOOR HENRY JAMES. Een nieuw scherm opent en daar kan ik een gescande kopie van het boek lezen. O mijn god – het is een vroege editie uit 1879, en het staat op m'n iPad! Hij heeft ervoor gezorgd dat ik de hele British Library onder handbereik heb.

Ik sluit de app snel af, wetende dat ik er een eeuwigheid zou kunnen doorbrengen. Ik zie een 'goed eten'-app waardoor ik glimlach en frons tegelijk, een nieuws-app, een weer-app, maar zijn berichtje had het over muziek. Ik ga terug naar het hoofdscherm, druk op het iPod-icoontje, en er verschijnt een speellijst. Ik loop door de lijst met liedjes en ik glimlach. Thomas Tallis – die zal ik niet zo snel vergeten. Ik hoorde het per slot van rekening twee keer toen hij me afranselde en neukte.

'Witchcraft.' Ik grijns nog breder – samen dansen door de grote woonkamer. Het Bach-Marcello-stuk – *o nee, veel te verdrietig voor m'n stemming op dit moment. Hmm. Jeff Buckley – ja, daar heb ik wel eens van gehoord.* Snow Patrol – mijn favoriete band – en een nummer dat 'Principles of Lust' heet, van Enigma. Typisch Christian. Een ander nummer heet 'Possession'... *o ja, heel Vijftig Tinten.* En dan nog een paar waar ik nog nooit van heb gehoord.

Ik selecteer een nummer waar m' n oog op valt, en ik druk op afspelen. Het heet 'Try' van Nelly Furtado. Ze begint te zingen en haar stem is als een zijden sjaal die zich om me heen wikkelt, me omhult. Ik ga op bed liggen.

Betekent dit dat Christian het gaat proberen? Deze nieuwe relatie gaat proberen? Ik drink de woorden op en staar naar het plafond, terwijl ik probeer zijn omslag te begrijpen. Hij miste me. Ik miste hem. Hij moet toch een bepaald soort gevoelens voor me hebben. Dat moet wel. Deze iPad, deze liedjes, deze apps – hij geeft om me. Hij geeft echt om me. Hoop doet m'n hart zwellen.

Het nummer is afgelopen en tranen springen in m'n ogen. Snel scroll ik naar een andere – 'The Scientist' van Coldplay – een van Kates favoriete bands. Ik ken het nummer, maar ik heb nooit echt naar de tekst geluisterd. Ik sluit m'n ogen en laat de woorden over en door me heen komen.

Tranen stromen over m'n wangen. Ik kan niet stoppen. Als dit geen verontschuldiging is, dan weet ik het ook niet meer. *O, Christian.*

Of is dit een uitnodiging? Zal hij m'n vragen beantwoorden? *Lees ik er te veel in? Ik lees hier waarschijnlijk te veel in.* Mijn onderbewuste knikt naar me en probeert haar medelijden te verbergen.

Ik veeg snel m'n tranen weg. Ik moet hem mailen om 'm te bedanken. Ik spring van m'n bed en pak het geraffineerde Macmonster.

Coldplay speelt door, terwijl ik in kleermakerszit op bed zit. De Mac start op en ik log in.

Van: Anastasia Steele

Onderwerp: iPad

Datum: 9 juni 2011, 23:56

Aan: Christian Grey

Je hebt me weer aan het huilen gemaakt.

De iPad is geweldig.

De nummers zijn geweldig.

De British Library-app is geweldig.

Jij bent geweldig.

Dankjewel.

Slaap zacht.

Ana xx

Van: Christian Grey

Onderwerp: iPad

Datum: 10 juni 2011, 00:03

Aan: Anastasia Steele

Ik ben blij dat je 'm mooi vindt. Ik heb er ook een voor mezelf gekocht.
Als ik bij je zou zijn, zou ik je tranen wegkussen.
Maar ik ben er niet – dus ga slapen.

Christian Grey
Directeur, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Z'n antwoord maakt me aan het lachen – nog altijd even bazig, nog altijd even Christian. Gaat dat ook veranderen? En ik realiseer me op dat moment dat ik hoop van niet. Ik vind hem leuk zoals hij nu is – bevelend – zolang ik maar weet dat ik tegen hem in kan gaan zonder bang te hoeven zijn voor straf.

Van: Anastasia Steele
Onderwerp: Meneertje Mopperkont
Datum: 10 juni 2011, 00:07
Aan: Christian Grey

U klinkt als uw gewoonlijk bazige en mogelijk gespannen, of zelfs chagrijnige zelf, meneer Grey.
Ik weet iets wat dat zou kunnen verzachten. Maar goed, u bent niet hier – u wilde niet dat ik bleef slapen en u verwacht dat ik ga smeken...
Droom lekker verder, meneer.

Ana xx

ps Ik zie dat je ook het stalkerslijflied 'Every Breath You Take' hebt toegevoegd. Je gevoel voor humor is zeer vermakelijk, maar weet dr. Flynn hiervan?

Van: Christian Grey
Onderwerp: Zenachtige beheersing
Datum: 10 juni 2011, 00:10
Aan: Anastasia Steele

M'n allerbeste mevrouw Steele,

U weet toch wel dat billenkoek ook in vanillereïaties voorkomt? Dit gebeurt dan over het algemeen met wederzijdse goedkeuring en in een seksuele context... maar ik ben meer dan bereid om in dit geval een uitzondering te maken.

U zult blij zijn te horen dat dr. Flynn mijn gevoel voor humor ook zeer kan waarderen.

En ga nu alsjeblieft slapen, want dat zal je morgen niet veel doen. En à propos – je zult smeken, geloof me. En ik kijk ernaar uit.

Christian Grey

Directeur, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Van: Anastasia Steele

Onderwerp: Welterusten, droom zacht

Datum: 10 juni 2011, 00:12

Aan: Christian Grey

Nou, omdat je het zo vriendelijk vraagt en ik je heerlijke dreigement wel zie zitten, zal ik me nu in bed nestelen met de iPad die je me zo vriendelijk hebt gegund. En terwijl ik door de British Library neus en naar de muziek luister die zegt wat jij wilt zeggen, val ik in slaap.

A xxx

Van: Christian Grey

Onderwerp: Nog een laatste verzoek

Datum: 10 juni 2011, 00:15

Aan: Anastasia Steele

Droom over mij.

x

Christian Grey

Directeur, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Over jou dromen, Christian Grey? Altijd.

Ik doe snel m'n pyjama aan, poets m'n tanden en glij in bed. Ik stop de oortelefoontjes in m'n oren, trek de platte Charlie Tango-ballon onder m'n kussen vandaan en druk hem stevig tegen me aan.

Ik loop over van geluk en een stompzinige, brede grijns zet zich vast op m'n gezicht. Dat één dag zo'n verschil kan maken. Hoe ga ik ooit in slaap vallen?

José Gonzalez zingt een kalmerende melodie in m'n oren, begeleid door een hypnotiserende gitaarmelodie. Ik drijf langzaam in slaap, vol verwondering over het feit dat de wereld zich in één avond heeft rechtgezet. Loom vraag ik me af of ik een speellijst voor Christian moet maken.